

'El foraster' ha començat bé

L'especial d'*El foraster* a Mercabarna va ser un molt bon programa. Ens descobria un món, el del segon mercat més gran d'Europa, que la majoria d'espectadors desconexíem. Es va fer evident una bona feina de producció i localització prèvia en la selecció d'alguns personatges que donaven singularitat al lloc i al reportatge sumats a les situacions espontànies que provoca la presència del foraster. Hi havia històries en què Quim Masferrer podia avançar en una direcció clara, despertaven curiositat i no necessitaven una emocionalitat afegida. Les característiques d'aquest mercat, un espai amb tanta intensitat a nivell d'intercanvi i negoci entre professionals, amb rutines tan adquirides i amb una familiaritat acumulada després de tants anys, són un caldo de cultiu ideal per a un determinat tarannà. Els entrevistats eren gent desimbolta, que remaven a favor del programa, que transmetien energia i ganes de comunicar. Mercabarna és una petita ciutat a mil revolucions per hora. Per tant, l'habitual excés d'ímpetu de Quim Masferrer va quedar compensat en aquest context i va connectar fàcilment amb la seva gent. Més enllà de les

històries individuals de cada personatge, tots tenien una cosa en comú: eren persones extraordinàriament treballadores i això enllaça bé amb la idiosincràsia del país i, per tant, es guanyaven fàcilment la simpatia dels espectadors.

De fet, la visita a Mercabarna va donar tant de joc que el pro-

Visita a Mercabarna
El reportatge va donar tant de joc que el monòleg va semblar prescindible

grama pivotava més que mai entorn del reportatge enregistrat. La part de monòleg interpellant els protagonistes pràcticament no tenia incidència i hauria sigut fins i tot prescindible si no fos perquè forma part del segell del format.

El moment emotiu d'*El foraster*, aquell en què sempre carreguen les tintes, va estar televisivament ben plantejat. Ens van mostrar els estables amb les vaques vives un cop ja havíem vist els enormes magatzems amb els centenars de bèsties esbudellades i penjades. De seguida vam intuir quin era el seu destí. S'esperaven en una mena de corredor de la mort, camí de l'escorxador. I la mirada a càmera d'aquelles bèsties provocava una gran tristesa. L'angúnia de saber que els quedaven minuts de vida. Masferrer va optar per l'economia de paraules, que en aquests casos és el millor perquè la imatge per si sola ho explica amb més matisos i la pantalla s'imbueix de l'atmosfera tènica.

Després, els estables buits.

L'estructura circular, visitant la peixatera a la plaça després d'haver-la conegut a Mercabarna, va ser una molt bona manera de posar el llacet final al programa. Deia Masferrer quan s'acomiadava que tothom hauria de visitar Mercabarna una vegada a la vida. I pensaves que tenia raó, però que si no hi anaves, *El foraster* t'havia fet un retrat excel·lent no només del lloc sinó també de la seva essència.